

PREU
10
SÉNTIMS

PREU
10
SÉNTIMS

ALS PERIODISTES

El periodista es, sense ducte ningú, el factor principal pera escalar les més altes simes de la popularitat i la gloria.

Sense la colaboració de la premsa, no hi ha cantant eminent, sabio il·lustre, pintor famós, artista genial, polític insigne, torero cumbre, ni funcionari probo. La premsa és el empori de la civilització, el heraldo de la popularitat, el clarín de la fama. Tot aquell que aspire a ser algo en la vida, nesesita de la achuda de la premsa, y se dona el cas paradòchic que mentres el periodista en sa llabor anònima y mal retribuïda crea reputacions y prestichis, *fabrica pedestals*, ell en mèrits sobrants pera escalar envejables puestos, se veu postergat y moltes voltes despresiat per aquells a qui achudà.

No sabem de ningún periodista, que eixerisint sa noble profesí, se hacha fet ric; en cambi, coneixem a molts besugos que si no fora per la *malahida premsa*, ni portarien calsetins ni tindrien qui els saludara.

Habé una época en que el estribillo de «*La culpa la té el govern*», se aplicaba a tot. Hasta cuant fent falta el aigua pera les collites no plovia, se oía la pintoresca frase: «el govern té la culpa». Hui, el estribillo ha cambiat, millor dit, se ha modificat; hui és la premsa la que té la culpa de tot. A ella se li atribueixen tots els mals, totes les calamitats, tots els desastres.

Els enemics dels periodistes formen llechí. El tender sinvergüensa, el carteriste reincident, el lladre de ofisi, el timaor, el delinquent, en suma, qui per fallar a la lley veren sos noms publicats en els diaris, son els enemics sistemàtics de la premsa que no desperdisien ocasió pera rebuñar estentóreament contra ella.

Un ciudadá se establix en cuant se vol industria o comers y a la volta de uns anys, sense apenes saber llechir y escriure, redondecha una fortuna. El periodista, sent un home cult, honrat y treballaor, que se pasa les nits en vela cremantse la vista y buidantse el servell, aplega al ocás de la seua vida sense dos pesetes.

En els dits de una má poden contar-se els periodistes que viuen *exclusivament* de la pluma. La machoría tenen que multiplicar ses activitats, treballant com a negres pera poder

sostindre la casa. Qui no té un empleo té que eixerisir una profesí distinta, per que el periodisme no li dona més que disgusts.

Com es de buen tono el escarnir al periodista, tot lo món se pasa la vida parlant mal d' ell; pero asó no importa pera que en presència del interesat, la cobarde censura se transforme en hipócrita adulació, cuant no se tradueix en demanda de favors que el periodista, *sempre primo*, se trova dispost a fer.

—Home, ¿per qué no dieu en el periódic que la meua dona ha donat a llum con toda felesidat y aseo una linda besonada?

—Yo vullguera que feren constar en el diari, que la meua Casildeta se ha examinat de *Fleury* y li han donat bueno.

—El meu Pepico ha pres la comunió, y aixó és una notisia que interesa molt al públic. Si la publiquen, no més en el vehinat vos compren quinze periódics.

—Demá m' en vaig a Molvedre a vendre una partida de guano. ¿Per qué no diuen en el diari que ha salido para la histórica ciudad de Sagunto, el honrado comerciante etc., etc.

—Home, yo tinc costum de tornar a casa a les quatre del matí, y com el carrer está fosc no me veig pa ficar la clau en el pañ. ¿Per qué no li diuen al alcalde que me pose un foco de mil bujies a la porta de la escaleta?

Y uns perque son amics del periodista, y atres perque son suscriptors del periódic, tots se creuen en dret a que la premsa parle d' ells y de la familia; pero que parle be, mucho ojo! perque si parla mal, ve alló de la visita al director, *exigiendo una rectificación anmediata*, baix l' amensada de presentar una *carella por ancurias* y donarse de baixa en le suscripción.

¿Cuántes voltes aplega un home tot sofocat a la redacció del diari de tanda y alcomensa a vosiferar, mentres els redactors traten de calmarlo:

—¿Qué li pasa, señor? Sentes, serenes, y digamos qué li ocurrix.

—Esto es una ancustisia, una enfamia. ¿Como se conoce que yo no tengo anflujo con los prediolistas. ¿Así me tratan a lo que más quiero! ¿Qué vergoensal!

—Pero, hombre; explíquese. ¿Qué le ocurre?

—Casimirita, mi higa la mayor que losía anoche en la verbena un pentinao a lo imperio, no la han ponido ustedes en la reseña que hasen de la fiesta; en cambio me fican a las cohenas de Ramires, las magañas de al lao de casa, que paresían la roca diablara. ¡Bien se ve qu' ellas tienen rose con ostedes!

—Pero, hombre; no hay para tanto. Sería un olvido, una omisión.

—Poes la omisión de ostedes es fícarlas a todas o a ninguna. ¡Esol! Agora mesmo, ¿qu' hago yo con mi Casimirita, que dende esta mañana que s' ha tirao el prediódico a la cara, s' ha declarao en huelga del hambre y no vuele menchar? Ostedes no pueden desfigurarse el batistote que ha prendido. Tenía el chocolate con dos boiletes ponido en la mesa. Leyer la reseña y pegarli una pernada a la taula y rodar todo por los aires ha sido uno.

—No hay para tanto, ¡caray!

—Es presiso que ostedes rectifiquen y que además del pentinao a lo imperio digan que losía una rica bata de cretona vierde, con golpes de aso-faifa y aplicaciones de llautón y toda ella boretada con patita de mosca, ¡pa que rabien las de Ramires!

—Descanse, que lo diremos!

—Es que si no rectifican, d' aquí me marchó al cuscáo.

—Pos mire, señor; s' han acabat les imposicions, váchasen al chusgat, y d' allí a la perrera pa que li tiren el llás a la Casimirita, y si no reventa per el camí s' en vá a Chesús y que li posen a vosté una camisa de forsa. ¡Hala!

Y agarrant al imbésil visitant per les solapes el planta en mitat de la rue.

Estes é que mentres vixca parlará mal de la premsa y com éste casi tots.

Confundixen a la premsa en una gaseta de vehinat, en un escaparat de íntimes vanitats, cuan no en un instrument pera satisfes baixes pasions e insans apetits.

Ningú s' anrecorda del periodista més que pera insultarlo o demanarli un favor que se sol pagar en un puro de vint séntims... o en un cubert de tres pesetes, pera después poder dir. «¡A eixe li he mort yo la fam!»

Anècdotes periodístiques

Una errata

Un periòdic valencià, que dedicava diàriament una respectable informació a la vida de societat, va incurrir una sèrie de vegades en una errata que motivà un seriós disgust a una de les més distinguides famílies d'aquesta ciutat.

Se donava en compte en la referència informació, del casament d'una senyora, i al ressenyar el trache que vestia i la gala en qu'el portava, digué el periodista que «parecia talment una madonna», però en la impremta li canviaren la d per una m i la notisia tingué la virtut, com hem dit, de provocar un enorme disgust.

Inútil dir que qui machor s'el endugé fon el propi periodista.

Una broma a Escalante

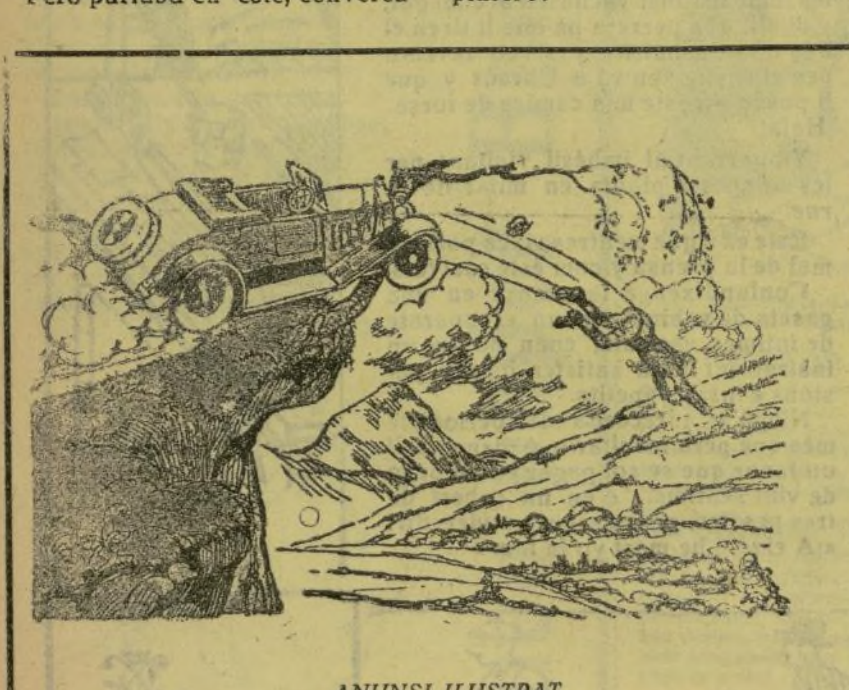
Escalante, el gran saineiro, autor de *La escaleta del Dimoni*, fon obhecte una sèrie de vegades en una broma que li va gastar el seu íntim amic el baró de Benicarló.

Eren companys cotidianos en el choc del tresillo, y había molta amistat entr'ells.

Un dia, el baró de Benicarló, qu'era asiduú concurrent, com Escalante, a la redacció de *Las Provincias*, feu qu'el en l'últim exemplar de l'últim número del referit periòdic, se publicaria un telegrama imachinari en el que se donaba la notisia de que al saineiro valencià don Eduardo Escalante, se li había concedit la distinció de otorgar-li la Creu de Beneficencia.

El exemplar únic en que se publicaba la notisia, fon enviat a Escalante, el qual, al llechir la estranpenda notisia, se llansà al carrer disposat a resbir les felicitacions d'amics y coneguts.

Pero parlaba en éste, conversa-

ANUNSI ILUSTRAT

«Se ven un automòvil, casi nou, per tindrelo que deixar el seu propietari.»

Un verset

Fon en aquella época en que els àlbums estabien a la orde del dia, y el que tenia la desgrasia de saber fer una mala quarteta, se vea acostat per les damiseles que li demanaben un verseto para su àlbum.

Y don José Pallarés, cultissim poeta d'aquella época, era u dels més buscats pera d'aixó.

Una nit, en la redacció d'El Mercantil, li digueren que allí estaba l'àlbum de la senyora Tal pera que li escriguera una poesia; y nostre poeta, que ya estaba fart de tanta guilindaina, agafà el àlbum y escrigué:

Soy casado, ya lo ves, conque...

José Pallarés.

L'aspirant a periodista

En una redacció d'un periòdic qu'encara es publica en nostra terra, había un aspirant a periodista, tan sensillo y cándido, qu'era la risa de tots.

El masa y tot que volia lluir les seues facultats periodístiques, pero may se li presentaba oportunitat.

Una nit, enconfrontant asoles en companyia del redactor encarregat de resbir les conferencies telefòniques, simulà éste que li habien donat una gran notisia, y dirichintse al aspirant li diu:

—Esta es l'hora de que vosté se lluita. ¡Sápiala aprofitar!

—¿Qué pasa?

—Res; qu' en el camí Real de Madrid s'esta pegant foc una peña y diu que les flames se veuen desde Catarrocha. ¡Correga y fasa una bona informació abans de que ningú se li adelant!

Y nostre home iqué desidit a conquistarse un puesto en la redacció; y allà se n'anà corrent com un galgo en busca del *horroroso incendio*, ¡sense adonarse que ningú se li adelant!

Y nostre home iqué desidit a conquistarse un puesto en la redacció; y allà se n'anà corrent com un galgo en busca del *horroroso incendio*, ¡sense adonarse que ningú se li adelant!

Cuestió d'asento

Asó que anem a contar li ho ha oit dir al cult periodista don Bernado Morales Sanmartín.

Diu que se trobaren en Madrid dos valensiàns quals noms han arribat hasta mosatros per les seues obres literaries: don Pedro Fuster y don don José Pallarés. Els dos eren asiduos concurrents a la redacció d'un periòdic madrileño.

Els fills de la capital española son molt afisionats a fer llanes aquelles paraules que son agudes y qual significat no coneixen; aixina es que l'apellido *Fuster*, al no menarlo ells, quedaba convertit en *Fúster*. A don Pedro no li desagrada alló, y tots els seus escrits els firmaba desde entons posantli un asento ben orondo en la u del apellido.

Y una nit, al entrar en la redacció d'aquell periòdic el tal *Fúster*, li digué Pallarés traduintli l'apellido al castellà, en asento y tot:

—¡Hola! ¿Qué hay, amigo Carpintero?

—¿Qué habíem de fer?

—No atmitirlos: ¡pues no faltaba más! Pagar com a bo tragar-seu com a roñ! No, señor; ara mateixa se n'están anant a casa Insa y que els cambie els traches.

Y en tal insistencia y tant formalment ho digueren, qu'els apóstols se n'anaren ringo-rango a casa del roñero a qu'els cambiara les túniques, creguts de que qui tals els manaba tenien autoritat pera fero.

Y vingué lo que era de esperar; que comensà a organissarse la prosegó, y com no trobaren als apóstols per cap puesto, pues la prosegó no ixiá; hasta que al cap d'un hora se veren vindre als dotse agnelios que feen de apóstol, diguent que Insa no els volia cambiar el trache.

Ni que dir té la confusió que hiauria hasta que se sabé tot, y la risa dels dos bromistes, que presensien el cas confundit entre la chent.

Un meritori listo

Estaba de meritori en la redacció d'un periòdic d'esta localitat, un chico que si era o no listo podrán vostés chusgar per el cas siguiente:

Ensalá de totes herbes

—¿D'ahón vens?

De casa delastre. He suat lamar pera ferli qu'e prenguera els diners.

—¿Com es aixó?

—Pues qu'el home en volia més.

—¿En qu'li sembla una plasa de bous quant están toreichant a la mar?

—En que hían «oles».

—¿Y al Grau de València?

—En que hían farols.

—¿Quin hora es la millor pera comprar calses?

—¿Lessinc y vintiscinc, perque als cinc minuts «dan las medias».

—¿En qu'li sembla un arbre de fruta a un empresari?

—En que nesecita molt de abono.

—¿Quin es el colmo de un calvo?

—Comprarse un sombrero y vindrli el pel.

—El colmo de la memoria: chitarse uno a dormir y no recordarsen de tancar els ulls.

—¿Quin es el colmo de un avaro?

—No comprarse ulleres per no gastar els cristalls.

José Camarero la Troya Alchimesi

—¿En qu'li sembla un músic ansereno?

—En que toquen y canten els dos.

—¿En qu'li sembla un abredumúsic?

—En que l'arbre fa sombra, y l'atre fa sol.

Un Músic d'Alchimesi

—¿En qu'li sembla un peixcaora uns festechants?

—En que tots peixquen.

—¿El tenchermá quin ofisi hi agafat?

—Carterista.

—¿Y no ms té vergonya de qu' siga lladre?

—No... Valt dir que treballa en una fabrica de fer carretes.

—¿Has anata la casa que t'envia?

—Sí, sí, sí.

—¿Y com has quedat?

—No estiben y me han dit els amos que torne demà.

—¿En qu'li sembla un violí a una caixa de taroncha?

—En que té cordes y maderia.

—¿En qu'li sembla Alchimesi Alstra?

—En que la estasió al costat de la via.

Entre mat y fill:

—¿Com és que fas tant de ruid en eixos papers, fill meu?

—Es que son de música, mare.

—¿Quin és el arbre que més anelats cria?

—El anel, perque cria gatets.

José Camarero la Troya Alchimesi

Entre mat y fill:

—¿Sapies, fill meu, que totes les coses se deuen de escompartir per la base.

—¿Els pès també?

Un músic d'Alchimesi

Poses en cura

Se publicà una sèrie volta en un periòdic madrileño una notisia que no li feu masa gracia al individu que se nomenaba en ella; y éste, que era molt impulsiu, buscà al redactor autor de la notisia y li va exhibir una rectificació, pero en modos tan descompasats que si logrà algo fon la negativa del periòdic.

El ofés, o qui se consideraba ofés, vista l'actitud del periodista li digué en tot imperatiu:

—Usté rectifica, porque si no, nos veremos las caras; y consétele a usté que yo tengo unos redafios asi.

Y al diro li amostraba els puñfancas. A lo que respuégue el periòdiciste sine sofocarse:

—Pues póngase en cura, que eso a lo mejor puede ser una orquitis.

Un telegrama

El saladisim periodista aragonés Mariano de Cavia, que, com tots saben, era un gran afisionat al toreo, vingué a València a presensiar una de nostres famoses corregudes de fira.

Mataben aquej dia Bienvenida y El Conejo, alternant en una atre que no recordém.

Pero si recordém el telegrama que Mariano de Cavia va enviar al seu periòdic, que dia aixina:

Ensalá de totes herbes

—¿D'ahón vens?

De casa delastre. He suat lamar pera ferli qu'e prenguera els diners.

—¿Com es aixó?

—Pues qu'el home en volia més.

—¿En qu'li sembla una plasa de bous quant están toreichant a la mar?

—En que hían «oles».

—¿Y al Grau de València?

—En que hían farols.

—¿Quin hora es la millor pera comprar calses?

—¿Lessinc y vintiscinc, perque als cinc minuts «dan las medias».

—¿En qu'li sembla un arbre de fruta a un empresari?

—En que nesecita molt de abono.

—¿Quin es el colmo de un calvo?

—Comprarse un sombrero y vindrli el pel.

—El colmo de la memoria: chitarse uno a dormir y no recordarsen de tancar els ulls.

—¿Quin es el colmo de un avaro?

—No comprarse ulleres per no gastar els cristalls.

José Camarero la Troya Alchimesi

—¿En qu'li sembla un músic ansereno?

—En que toquen y canten els dos.

—¿En qu'li sembla un abredumúsic?

—En que l'arbre fa sombra, y l'atre fa sol.

Un Músic d'Alchimesi

—¿En qu'li sembla un peixcaora uns festechants?

—En que tots peixquen.

—¿El tenchermá quin ofisi hi agafat?

—Carterista.

—¿Y no ms té vergonya de qu' siga lladre?

—No... Valt dir que treballa en una fabrica de fer carretes.

—¿Has anata la casa que t'envia?

—Sí, sí, sí.

—¿Y com has quedat?

—No estiben y me han dit els amos que torne demà.

—¿En qu'li sembla un violí a una caixa de taroncha?

—En que té cordes y maderia.

—¿En qu'li sembla Alchimesi Alstra?

—En que la estasió al costat de la via.

Entre mat y fill:

—¿Com és que fas tant de ruid en eixos papers, fill meu?

—Es que son de música, mare.

—¿Quin és el arbre que més anelats cria?

—El anel, perque cria gatets.

José Camarero la Troya Alchimesi

Entre mat y fill:

—¿Sapies, fill meu, que totes les coses se deuen de escompartir per la base.

—¿Els pès també?

Un músic d'Alchimesi

EL CONGRES DE MEDISINA

—A mitant semna vindrán a esta siutat més de 200 meches.

—¿Mare menal... ¿Qué qui está mal?

Poses en cura

Se publicà una sèrie volta en un periòdic madrileño una notisia que no li feu masa gracia al individu que se nomenaba en ella; y éste, que era molt impulsiu, buscà al redactor autor de la notisia y li va exhibir una rectificació, pero en modos tan descompasats que si logrà algo fon la negativa del periòdic.

El ofés, o qui se consideraba ofés, vista l'actitud del periodista li digué en tot imperatiu:

—Usté rectifica, porque si no, nos veremos las caras; y consétele a usté que yo tengo unos redafios asi.

Y al diro li amostraba els puñfancas. A lo que respuégue el periòdiciste sine sofocarse:

—Pues póngase en cura, que eso a lo mejor puede ser una orquitis.

Un telegrama

El saladisim periodista aragonés Mariano de Cavia, que, com tots saben, era un gran afisionat al toreo, vingué a València a presensiar una de nostres famoses corregudes de fira.

Mataben aquej dia Bienvenida y El Conejo, alternant en una atre que no recordém.

Pero si recordém el telegrama que Mariano de Cavia va enviar al seu periòdic, que dia aixina:

Un milacre de Sant Pere

(CUENTO)

Milacre que feu Sant Pere a les dones, qu'enseguida se varen arreperit y feren qu'el abolira.

Tots sabém que a Adán y Eva, Deu tingué que castigar per el crechisme al mencharse la POMETA del pecat.

Y li digué a nostre pare primitiu: «Guanyarás el pá en la suor del teu front, y Eva en dolor parirà.

Y anda, aneu-seu cap a fora, que no vos vecha asi may».

Y els dos de allí s'en ijereren sense saber ahon anar.

El home, qu'és més suítr, en la pena es conformá; pero la dona, ¡sí, sí, sí! alló li era molt pesat.

Y protestant a tot hora, pasaren sent y mil aïas, hasta que un dia les dones acordaren demanar qu'els dolors també els pasara el qu'era d'alló causant, y tal petició a Sant Pere feren en un Memorial.

Sant Pere, al llechir alló, se quedà el pobre chelat y com si vera visións, y aixina els va contestar:

—Chiquetes, pareix mentira que sigan tan animals; pues, ¡qué! l'home no té prou al tindre que treballar?

A lo que una moreneta guinani els ulls, retrucà:

—Bueno, dimonis, dimonis, ¡Cuestis, qué barbaritat! m'han fet dir, yo li he diré a Deu, vorém qué dirá.

Molt li costà al pobre calvo conseguir tal disbarat, pero ho conseguí per fi, de tant y tant machacar,

Jose R. LLUCH

Un milacre de Sant Pere

(CUENTO)

Milacre que feu Sant Pere a les dones, qu'enseguida se varen arreperit y feren qu'el abolira.

Tots sabém que a Adán y Eva, Deu tingué que castigar per el crechisme al mencharse la POMETA del pecat.

Y li digué a nostre pare primitiu: «Guanyarás el pá en la suor del teu front, y Eva en dolor parirà.

Y anda, aneu-seu cap a fora, que no vos vecha asi may».

Y els dos de allí s'en ijereren sense saber ahon anar.

El home, qu'és més suítr, en la pena es conformá; pero la dona, ¡sí, sí, sí! alló li era molt pesat.

Y protestant a tot hora, pasaren sent y mil aïas, hasta que un dia les dones acordaren demanar qu'els dolors també els pasara el qu'era d'alló causant, y tal petició a Sant Pere feren en un Memorial.

Sant Pere, al llechir alló, se quedà el pobre chelat y com si vera visións, y aixina els va contestar:

—Chiquetes, pareix mentira que sigan tan animals; pues, ¡qué! l'home no té prou al tindre que treballar?

A lo que una moreneta guinani els ulls, retrucà:

—Bueno, dimonis, dimonis, ¡Cuestis, qué barbaritat! m'han fet dir, yo li he diré a Deu, vorém qué dirá.

Molt li costà al pobre calvo conseguir tal disbarat, pero ho conseguí per fi, de tant y tant machacar,

Jose R. LLUCH

EL CONGRES DE MEDISINA

—A mitant semna vindrán a esta siutat més de 200 meches.

—¿Mare menal... ¿Qué qui está mal?

Poses en cura

Se publicà una sèrie volta en un periòdic madrileño una notisia que no li feu masa gracia al individu que se nomenaba en ella; y éste, que era molt impulsiu, buscà al redactor autor de la notisia y li va exhibir una rectificació, pero en modos tan descompasats que si logrà algo fon la negativa del periòdic.

El ofés, o qui se consideraba ofés, vista l'actitud del periodista li digué en tot imperatiu:

—Usté rectifica, porque si no, nos veremos las caras; y consétele a usté que yo tengo unos redafios asi.

Y al diro li amostraba els puñfancas. A lo que respuégue el periòdiciste sine sofocarse:

—Pues póngase en cura, que eso a lo mejor puede ser una orquitis.

Un telegrama

El saladisim periodista aragonés Mariano de Cavia, que, com tots saben, era un gran afisionat al toreo, vingué a València a presensiar una de nostres famoses corregudes de fira.

Mataben aquej dia Bienvenida y El Conejo, alternant en una atre que no recordém.

Pero si recordém el telegrama que Mariano de Cavia va enviar al seu periòdic, que dia aixina:

Un milacre de Sant Pere

(CUENTO)

Milacre que feu Sant Pere a les dones, qu'enseguida se varen arreperit y feren qu'el abolira.

Tots sabém que a Adán y Eva, Deu tingué que castigar per el crechisme al mencharse la POMETA del pecat.

Y li digué a nostre pare primitiu: «Guanyarás el pá en la suor del teu front, y Eva en dolor parirà.

Y anda, aneu-seu cap a fora, que no vos vecha asi may».

Y els dos de allí s'en ijereren sense saber ahon anar.

El home, qu'és més suítr, en la pena es conformá; pero la dona, ¡sí, sí, sí! alló li era molt pesat.

Y protestant a tot hora, pasaren sent y mil aïas, hasta que un dia les dones acordaren demanar qu'els dolors també els pasara el qu'era d'alló causant, y tal petició a Sant Pere feren en un Memorial.

Sant Pere, al llechir alló, se quedà el pobre chelat y com si vera visións, y aixina els va contestar:

—Chiquetes, pareix mentira que sigan tan animals; pues, ¡qué! l'home no té prou al tindre que treballar?

A lo que una moreneta guinani els ulls, retrucà:

—Bueno, dimonis, dimonis, ¡Cuestis, qué barbaritat! m'han fet dir, yo li he diré a Deu, vorém qué dirá.

Molt li costà al pobre calvo conseguir tal disbarat, pero ho conseguí per fi, de tant y tant machacar,

Jose R. LLUCH

Un milacre de Sant Pere

(CUENTO)

Milacre que feu Sant Pere a les dones, qu'enseguida se varen arreperit y feren qu'el abolira.

Tots sabém que a Adán y Eva, Deu tingué que castigar per el crechisme al mencharse la POMETA del pecat.

Y li digué a nostre pare primitiu: «Guanyarás el pá en la suor del teu front, y Eva en dolor parirà.

Y anda, aneu-seu cap a fora, que no vos vecha asi may».

Y els dos de allí s'en ijereren sense saber ahon anar.

El home, qu'és més suítr, en la pena es conformá; pero la dona, ¡sí, sí, sí! alló li era molt pesat.

Y protestant a tot hora, pasaren sent y mil aïas, hasta que un dia les dones acordaren demanar qu'els dolors també els pasara el qu'era d'alló causant, y tal petició a Sant Pere feren en un Memorial.

Sant Pere, al llechir alló, se quedà el pobre chelat y com si vera visións, y aixina els va contestar:

—Chiquetes, pareix mentira que sigan tan animals; pues, ¡qué! l'home no té prou al tindre que treballar?

A lo que una moreneta guinani els ulls, retrucà:

—Bueno, dimonis, dimonis, ¡Cuestis, qué barbaritat! m'han fet dir, yo li he diré a Deu, vorém qué dirá.

Molt li costà al pobre calvo conseguir tal disbarat, pero ho conseguí per fi, de tant y tant machacar,

Jose R. LLUCH

EL CONGRES DE MEDISINA

—A mitant semna vindrán a esta siutat més de 200 meches.

—¿Mare menal... ¿Qué qui está mal?

Poses en cura

Se publicà una sèrie volta en un periòdic madrileño una notisia que no li feu masa gracia al individu que se nomenaba en ella; y éste, que era molt impulsiu, buscà al redactor autor de la notisia y li va exhibir una rectificació, pero en modos tan descompasats que si logrà algo fon la negativa del periòdic.

El ofés, o qui se consideraba ofés, vista l'actitud del periodista li digué en tot imperatiu:

—Usté rectifica, porque si no, nos veremos las caras; y consétele a usté que yo tengo unos redafios asi.

Y al diro li amostraba els puñfancas. A lo que respuégue el periòdiciste sine sofocarse:

—Pues póngase en cura, que eso a lo mejor puede ser una orquitis.

Un telegrama

El saladisim periodista aragonés Mariano de Cavia, que, com tots saben, era un gran afisionat al toreo, vingué a València a presensiar una de nostres famoses corregudes de fira.

Mataben aquej dia Bienvenida y El Conejo, alternant en una atre que no recordém.

Pero si recordém el telegrama que Mariano de Cavia va enviar al seu periòdic, que dia aixina:

Un milacre de Sant Pere

(CUENTO)

Milacre que feu Sant Pere a les dones, qu'enseguida se varen arreperit y feren qu'el abolira.

Tots sabém que a Adán y Eva, Deu tingué que castigar per el crechisme al mencharse la POMETA del pecat.

Y li digué a nostre pare primitiu: «Guanyarás el pá en la suor del teu front, y Eva en dolor parirà.

Y anda, aneu-seu cap a fora, que no vos vecha asi may».

Y els dos de allí s'en ijereren sense saber ahon anar.

El home, qu'és més suítr, en la pena es conformá; pero la dona, ¡sí, sí, sí! alló li era molt pesat.

Y protestant a tot hora, pasaren sent y mil aïas, hasta que un dia les dones acordaren demanar qu'els dolors també els pasara el qu'era d'alló causant, y tal petició a Sant Pere feren en un Memorial.

Sant Pere, al llechir alló, se quedà el pobre chelat y com si vera visións, y aixina els va contestar:

—Chiquetes, pareix mentira que sigan tan animals; pues, ¡qué! l'home no té prou al tindre que treballar?

A lo que una moreneta guinani els ulls, retrucà:

—Bueno, dimonis, dimonis, ¡Cuestis, qué barbaritat! m'han fet dir, yo li he diré a Deu, vorém qué dirá.

Molt li costà al pobre calvo conseguir tal disbarat, pero ho conseguí per fi, de tant y tant machacar,

Jose R. LLUCH

Un milacre de Sant Pere

(CUENTO)

Milacre que feu Sant Pere a les dones, qu'enseguida se varen arreperit y feren qu'el abolira.

Tots sabém que a Adán y Eva, Deu tingué que castigar per el crechisme al mencharse la POMETA del pecat.

Y li digué a nostre pare primitiu: «Guanyarás el pá en la suor del teu front, y Eva en dolor parirà.

Y anda, aneu-seu cap a fora, que no vos vecha asi may».

Y els dos de allí s'en ijereren sense saber ahon anar.

El home, qu'és més suítr, en la pena es conformá; pero la dona, ¡sí, sí, sí! alló li era molt pesat.

Y protestant a tot hora, pasaren sent y mil aïas, hasta que un dia les dones acordaren demanar qu'els dolors també els pasara el qu'era d'alló causant, y tal petició a Sant Pere feren en un Memorial.

Sant Pere, al llechir alló, se quedà el pobre chelat y com si vera visións, y aixina els va contestar:

—Chiquetes, pareix mentira que sigan tan animals; pues, ¡qué! l'home no té prou al tindre que treballar?

A lo que una moreneta guinani els ulls, retrucà:

—Bueno, dimonis, dimonis, ¡Cuestis, qué barbaritat! m'han fet dir, yo li he diré a Deu, vorém qué dirá.

Molt li costà al pobre calvo conseguir tal disbarat, pero ho conseguí per fi, de tant y tant machacar,

Jose R. LLUCH

CUENTOS

Punta delatora

Cosme no fumaba. ¡Li tenía horror al tabaco!

Y no li faltaban motivos. De chiquet volgué fumar-se un sigarro que li furia a son pare, y casi se mor.

Per aixó no fumaba. A pesar de lo cual era casat.

Sa muller li era infiel.

Un dia anà Cosme a casa y va vore una punta de sigarro en l'alcoba.

—¿Así qui ha estat?—preguntá.

—Ningú—respongué la muller.

—¿No? ¿Y esta punta de sigarro? La muller se quedá confusa.

Cosme, adoptant una actitud trágica, s'arrancá casi tots els cabells.

Y l'home, desde entons, diu que les seues desgrasies son ocasionaes per una punta.

En un ball

En un saló de ball, dels més concurrits de València, ocurri que entrá un chove en ánimo de divertirse.

Mirá a una y atra part y va vore una chica guapa, rubia natural (res d'oxigeno); y com les rubies eren la seua debilitat, cap a ella s'apropá.

—¿Té vosté compromís pera este ball?

—No, señor, no.

Comensaren a ballar.

—¿Están así sos pares?

—No, señor; vixc asoles en València; ells están en el poble.

—¿Ahón s' hospeda?

—En l' hotel sardina.

—¿Y cuánt...?

—Vintiscin pesetes.

—No; dic que: ¿cuánt de temps fa que viu en València?

Y aixina seguiren parlant y ballant...

Malafit sigal

Vaig vore a Rodanxa que anaba com un loco per el carrer.

—Ché, ¿qué te pasa?—li vaig preguntar.

—¡Malafit sigal!—me va respondre—. Soc lo més desgrasiat que hiá en lo món.

—Homel... Conta. conta.

—Tá ya saps que tinc una dóna insufrible. Pues este mes pasat estiguerem en París...

—No sabia res.

—Si; estiguerem en la capital de

—Volguera qu' em donara sinc duros pa soterrar al saxafó de la banda, que s' ha mort.

—Asi tens dosents duros pa que soterras a tots els músics.

—¿Cren vosté que qui se casa en dimats, es desgrasat en el matrimoni?
—¡Bah! ¿Perqué ha de ser el dimats una exsepsió? ¡Yo crec, que aixó pasa en tots els dies de la semana!

Francia. Allí hiá un globo cautiu al que se pucha mediant uns francs. Fea un vent horrible; puchar en el globo era exposarse a una mort segura. Yo, coneixent a la meua dona, que sempre li agrá dur la contraria en tot, li dic: —«Huf si que es perillós puchar en el globo.» —Pues yo—me va respondre—si que pucharia.» —«Te guardará ben prou.» Encara no li ho havia dit ya esta ba en el globo cap a munt. Yo esperaba d'un moment a atre vórela estrellá... ¡Sí, sí!... ¡Malait sigal...! Al cap del rato me la veig davant de mí y al dependent que me diu:

—Si la seua senyora arriba a pesar sinc kilos manco, lo qu' es de esta no hu conta.

Entonses vaig yo y compre a un meche que me doná la medesina pera ferla enflaquir.

Conseguit asó, m' en vaig en compaña d'ella atra vegá a vore si volia puchar en el globo, pero aquell dia li pegá per voler patinar en el chél. Dit y fet, alquila uns patins y se llansa a patinejar. Entonses ve un dependent y me diu: —«Prohibixca a la seua senyora que s' acoste a d' aquell punt, que corre perill.»

La cride, li hu dic... y ella que se deslisa com una aserp cap al punt prohibit.

Al instant oix crits, ays, lamentos... Chent que corre, y yo que me quede pensant: «¡Ya esta! ¡Ya está!»

Encara no habían pasat dos minuts, me la veig davant atra volta, y al dependent que me diu:

—Mire, si la seua senyora arriba a pesar sinc kilos més desapareix pera sempre.

—¡Malait sigal...!

¡Arreul

Un individuo entra en una de les més acreditades sabateries de Valencia y demana un parell de botes pera el seu chiquet.

—¿Ahón está?—li pregunten.

—¿Quí? ¿El meu chiquet?... En escola.

—Entonses, ¿cóm li les ham de probar?

—¿Probar? ¡No call!

—¿Ell de quin número les gasta?

—Mon fil no té número. ¡Ha anat descals tota la vida!

—¿D' ahón has tret eixe non sombrero?

—El comprí fa deu anys. Fa set anys el vaig netejar; ne fa tres qu' el vaig teñir de negre; ne fa dos, li vaig canviar la llista, y la semana pasá el vaig canviar en un café.

Concurs de mentires

Núm. 60. — Una vegá había un llaurador de Rusafa charugant en aigua dalt a les montañes de l' Albufera y portaba dins a les barres del alforcat un potro chove que tendria uns tres anys. A les poques anaes y vingudes, l' ix una ballena al davant, y el potro, com era chove, al vore aquell bulto tan gran, s' espantá y caigné dins d' un barranc que miren si seria fondo, que cada añ que estaba caiguent, li caía un pel y es quedá pelat y no més pugué arribar a la mitat y li costá anar a la barberia de la Estrella, baix del pont de la Mar, según ull, terser forat, pa que li donaren un masache de rovell d' ou y li creixquera el pel pa poder acabar de caure seguint la mateixa carrera.

Un racher d' Alchemesí (Rafel Esteve)

Núm. 61. — Cansat ya de viure en este planeta Terra, me n' aní a vore atres planetes, y per fi vaig arribar a un planeta que es diu Martes. Allí son els homens de 50 metros de alsá en deu de amplaria y les cases de un milló de pisos, y hiá una torre que té mil millons de kilòmetros de alsá, 25 mil de amplaria y la feren de dalt cap a vall.

S. R.

Tabernes de Valldigna.

Núm. 62. — Yo, pera acabar, no més els diré que tots els que han enviat mentires pera el concurs, pera poderles escriure han vingut a ma casa a amprarme la meua pluma estilografica, que es la més fina del món. En dirlos que es més gran que Valencia y que dins hián tres o quatre plases y una de bous y además tresentes cases totes de la meua propietat, está tot dit.

Un músic d' Alchemesí

Núm. 63. — Un sabio de Cosentaina, carnisser de profesió, que se va establir en la siutat, va fer el invent més maravillós y morrocotut que se ha conegut en lo món.

El invent va ser fet expresament, exclusivament, y tot lo que acabe en ent, pera fer botifarrons, y consistix, apart dels engranes y polees, en dos tubos de la capacitat de un serdo, marcats en les lleires A. y B.

Així es que per uno de ells ficaban al hermós cuadrúpede trompudo y per el atre ya ixien els botifarrons nugaets y disposats pera la venta.

El inventor, confiat en els seus alts coneiximents se va desidir a fer la probatura, y ficá per el tubo A. a tota la seua familia que constaba del pare, la mare y dotsena y micha de chermanets, y com el motor anaba a forsa de vent no tardá en ixir per el tubo B una ininitat de rastraes de botifarrons.

Atmirat del bon resultat se va olvidar de tot y els posá a la venta y els va vendre en tot lo matí; y ara ve lo gros, y es que la compraora, al pegarli el primer mós, se va encontrar un tros de manega del chaleco del pare del afortunat inventor, y seguidament doná contera a la comisaria y se n' anaren en busca del carnisser un jues, un inspector de sanitat y dos bomberos.

Interrogat que fon el primer, quedá al descubert el descabello familiar, y el inventor, molt tranquillo digué:

—No se asusten, que asó no es res.

Y agafant tots els botifarrons de abans, els ficá per el tubo B, y per el tubo A escomensaren a ixir sa mare y tota la ranilla. Son pare ixqué algo retrasat, y era que estaba netechantse la roba, perque era molt el polvo que se posá en el viache. y... ya está.

Tomás Galipienso

Crevillent.

Núm. 64. — Un día de ivern molt calent, me pasechaba per la vora del caudalós riu del Turia, entre el pont del Mar y del Real; era de nit, vora les dotse del día; fea un fret que pelaba; el sol molt calent, que era capás de torrar un borrego acabat de matar; tota la chent anaba enrollá en els gabans y yo, per no ser menos, portaba sombrero de

Este número ha segut revisat per la previa censura gu:: bernativa ::

palla; me veig en un toll de aigua molt gran, un home que se ofegaba, me tire yo a salvarlo y l' aigua me aplegaba als chenolls y per pór de ofegarme yo també, men ixquí.

—¿Qué faig yo pera salvar a aquell home? — men vaig a per una bomba y desgote tota l' aigua y entonses, me trobe a aquell home mort, pero no se había ofegat, sino que había mort de un costipat.

José Beneyto (a) Gavilán

Núm. 65. — Yo, l' atra vegá que vaig naixer, era animal.

—¿Y quina clase de animal eres?

—No recorde sert, pero me pareix que era elefant.

—Pues yo l' atra vegá que vaig naixer, era una pusa.

—¡Homel! ¿Tú saps sert que fores pusa?

—Clar, home, que ho sé; com a que l' atre día men encontre una damunt de mí y quant ya la tenia en els dos dits pera esclafarla oix que me dia estes paraules:

—No me mates, que tú també has picat com yo.

José Beneyto (a) Gavilán

Núm. 66. — Un día, pensí el emigrar a la gran capital americana del Sut América: men aní a embarcar pera tant llarc viache a la capital catalana en un buque denominat «Racó de sacos»: tenía de cabuda 69.013.069 tonellaes y de llarc 14 metros, y 6 y 1/2 de ample, anaba dit buque de proa a popa plenit y en quant aplegarem al Ecuador sucumbiren baix les saules y espeses oles del mar aquell ten caudalós. Desgrasiadament me se tragá una tofina de 100 arrobes; al vorem en aquell nou camarot, li prenguí foc a un sigarro, aquell poderós animal me digué: tú, «pollo pera», ¿no has llechit el cartelet de «se prohibe fumar»? No fent cas de aquell cartelet, de la cola de ú li prenguí foc a un atre; al vore la meua revelió contra aquell cartelet, me digué el peix: vesten a la via pública a fumar. Y fent un esforç sobrehumá, me tirá del seu aloixament propet de una placha y yo, nadant ixquí a terra y emprenguí el viache a peu a Buenos-Aires.

Pepet de Gandia

—¿Y quina proba tinc de que me vols.
—Que he ballat en tú huit balls seguits.
—Aixó no es una proba.
—Ballant com tú balles... ¡ya hu crec!

Trenca tólines

Solusió al número pasat:
A la una, perque la una per la atra... la casa sinse agranar.

A vore si li peguen en el viu a d' asó:

¿Quin día es el més andalús?

EL SABIO CARABASA

Olivetes del cuquillo

Declarasió:

El chuche. — ¿Vosté qué es?

La testimoni. — Criá.

El chuche. — Está be. Diga tot lo que sab.

La testimoni. — Pues... escurar, fregar y un poc de cuina.

—¿Vosté te huitanta anys? ¿Y el seu pare morí de molt vell?

—¿Mon pare? ¡Está dins achadant a chitar a m' agüelol!

—Si la chiqueta no vol dormirse pórtala así; li cantaré cuantsevol cosa.

—Es inútil senyora. ¡Més que li he pegat yo!

Entre novios.

—El meu cariño per tú creix per moments.

—¡Calla, que ve la mare!

Desichen padrina de guerra

Higinio Martín de la Sierra; Antonio Zabala; Miguel Pérez; Fidel López; Eleuterio Matali; Antonio Martínez. — Tots del Batalló d' Ingeniers de Melilla. — Compaña de Aguadas. — Tarquist. — Alhucemas. Manuel Peña; Miguel Cubero; Julio Segura y Fernando González. — 4.º Rechiment de Sapaors Minors. — Compaña expedicionaria. — (Dar-Drius) Melilla.

EL JAZZ

—Lo que més m' agrá d' este ball es que no se nesesta saber ballar pa d' allarlo.

Fumeu paper Bambú

VÍAS URINARIAS IMPUREZAS DE LA SANGRE DEBILIDAD NERVIOSA

Basta de sufrir inutilmente de dichas enfermedades, gracias al maravilloso descubrimiento de los:

MEDICAMENTOS DEL DR. SOLVÉ

Vías urinarias:

Blenorragia (purgaciones), en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los

Cañets del Dr. Solvé. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas y boñias, etc., tan peligroso siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. Venta: 5'50 ptas. caja

Impurezas de la sangre: Sífilis (artritis), eczemas, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas, acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las Píldoras depurativas del Dr. Solvé, que son la medicación depurativa ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. Venta: 5'50 ptas. frasco.

Debilidad nerviosa: Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatoforea, (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las Grageas potenciales del Dr. Solvé. Más que un medicamento son un alimento esencial del cerebro, medula y todo el sistema nervioso. Indicadas especialmente a los agotados en la juventud, por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. Venta: 5'50 ptas. frasco.

AGENTE EXCLUSIVO: HHO DE JOSÉ VIDAL Y RIBAS, S. C. — Moncada, 21-Barcelona. Venta en las principales farmacias de España, Portugal y América

NOTA. Todos los pacientes de las vías urinarias, impurezas de la sangre o debilidad nerviosa dirigidos y enviados 0'50 ptas. en sellos para el frasco a JUAN G. SOKATARG, farmacólogo, Montaña, 79 y Pomento 53. BARCELONA, recibirán gratis un libro explicativo sobre el origen, desarrollo tratamiento y curación de estas enfermedades.